

Leven in de Goddelijke Wil – Lage Landen

december 2020

www.luisapiccarreta-goddelijkewil.org

*De Dienares Gods
Luisa Piccarreta*

KERSTMIS 2020

Het bestond van het begin - wij hebben het gehoord en met eigen ogen gezien; wij hebben het aanschouwd en onze handen hebben het aangeraakt - daarover spreken wij, over het woord dat leven is. Want het leven is verschenen, het eeuwige leven dat bij de Vader was, heeft zich aan ons geopenbaard; wij hebben het gezien, wij getuigen ervan, wij maken het u bekend. Wat wij gezien en gehoord hebben, dat verkondigen wij ook aan u, opdat gij gemeenschap moogt hebben met ons. En onze gemeenschap is er een met de Vader en met Jezus Christus, zijn Zoon.

1 Joh 1, 1-3

* * * * *

Uit het Boek van de Hemel

Jezus in de schoot van Zijn Moeder

Zijn geboorte is het hoogtepunt en de vernieuwing van de gehele Schepping

Mijn dagen worden steeds pijnlijker. Ik sta de onder harde druk van het vreselijke gemis van mijn lieve Jezus (...)

Terwijl ik me nu in deze toestand bevond, voelde ik me buiten mezelf - in een uiterst zuiver licht. En in dit licht zag ik de Koningin Mama met de kleine baby Jezus in Haar maagdelijke schoot. O God, in wat een smartelijke toestand bevond zich mijn lieflijke baby! Zijn kleine Mensheid was onbeweeglijk gemaakt, met roerloze handjes en voetjes zonder de minste beweging. De kleine Jezus had geen ruimte om Zijn ogen te openen noch om vrij te ademen. Er was een zodanige onbeweeglijkheid dat Hij dood leek terwijl Hij leefde. En ik dacht: 'Wie weet hoeveel mijn Jezus in deze toestand lijdt? En wat met Zijn geliefde Mama bij het zo onbeweeglijk zien van het Kindje Jezus in Haar schoot?'

Welnu, terwijl ik dit dacht, zei de kleine Jezus mij snikkend:

“Mijn dochter, de pijnen die Ik doorstond in deze maagdelijke schoot van Mijn Mama zijn onberekenbaar voor de menselijke geest. Maar weet je wat de eerste pijn was die Ik leed in de eerste akt van Mijn Ontvangenis en Mij Mijn hele leven lang vergezelde? De pijn van de dood. Mijn Godheid daalde af uit de Hemel, volkomen gelukkig, ongevoelig voor welke pijn of dood ook. Wanneer Ik zag hoe Mijn kleine Mensheid onderworpen was aan dood en lijden uit liefde voor het schepsel, voelde Ik deze pijn van de dood zo levendig. Ik zou werkelijk louter van pijn zijn gestorven, indien de Macht van Mijn Godheid Mij niet met een wonder had ondersteund door Mij de pijn van de dood te laten voelen en de voortzetting van het leven. Voor Mij was de dood er dus altijd: Ik voelde de dood van de zonde, de dood van het goede in de schepselen en ook hun natuurlijke dood. Wat een vreselijke kwelling was dit voor Mij, heel Mijn leven lang! Ik, die het Leven bevatte en de absolute Heer van dit Leven was, moest Me onderwerpen aan de pijn van de dood. Zie je Mijn kleine onbeweeglijke Mensheid niet, stervend in de schoot van Mijn lieve Moeder? En voel je niet in jezelf hoe hard en ondraaglijk de pijn is de dood te ervaren zonder te sterven? Mijn dochter, het is je leven in Mijn Wil dat jou laat delen in de voortdurende dood van Mijn Mensheid.”

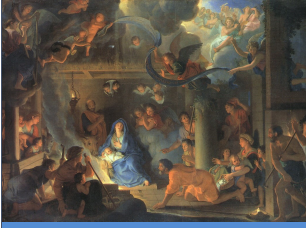
Zo bracht ik bijna de hele morgen door, dicht bij mijn Jezus in de schoot van mijn Mama. Ik zag hoe Hij in de akt van het sterven weer tot leven kwam, om Zich weer over te geven om opnieuw te sterven. Wat een pijn om het Kindje Jezus in die toestand te zien!

Tijdens de nacht dacht ik aan de akt waarbij de lieve Baby de moederlijke schoot verliet om midden onder ons geboren te worden. Mijn arme geest verloor zich in een zo diep mysterie vol liefde. En mijn lieve Jezus, bewegend in mijn innerlijk, stak Zijn handjes uit om me te omhelzen en zei:

“Mijn dochter, de akt van Mijn geboorte was de plechtigste akt van de gehele Schepping. Hemel en aarde voelden zich ondergedompeld in de diepste aanbidding bij het zien van Mijn kleine Mensheid die Mijn Godheid als het ware opgesloten hield. In de akt dus van Mijn geboren worden bevond zich een akt van stilte en diepe aanbidding en gebed.

Mijn Mama bad en bleef verrukt door de kracht van het wonder dat uit haar voortkwam. De heilige Jozef bad, de engelen baden. De gehele Schepping voelde de liefdeskracht van Mijn scheppende macht die in haar werd vernieuwd. Allen voelden zich vereerd en ontvingen de ware eer dat Wie hen schiep hen zou gebruiken voor wat Zijn Mensheid nodig had. De zon voelde zich vereerd zijn Schepper licht en warmte te moeten schenken. Hij erkende Wie hem had geschapen, zijn ware Heer, en vierde feest en eerde Hem door het geven van zijn licht. De aarde voelde zich vereerd wanneer zij merkte dat Ik in een kribbe lag. Zij voelde zich aangeraakt door Mijn tedere ledematen en jubelde van vreugde met wondere tekens. De gehele Schepping [al het geschapene], zag haar ware Koning en Heer in haar midden. Zij voelde zich vereerd en elkeen wilde Mij zijn diensten verlenen. Het water wilde Mijn dorst lessen, de vogels wilden Mij verheugen met hun trillers en gekweel, de wind wilde Me strelen, de lucht wilde Me kussen... Ieder wilde Me zijn onschuldige bijdrage leveren.

Alleen de ondankbare mens - ofschoon hij in zichzelf iets ongewoons voelde, een vreugde, een machtige kracht – was terughoudend, bleef onbewogen en verstikte alles. Ook al riep Ik hem met Mijn tranen, zuchten en weeklagen, hij bewoog niet - uitgezonderd een paar herders. Toch was het voor de mens dat Ik op aarde kwam! Ik kwam Mij aan hem geven om hem te redden en hem terug te brengen naar Mijn Hemels Vaderland. Daarom was Ik een en al oog om te zien of hij naar Me toe zou komen, om de grote gave te ontvangen van Mijn goddelijk en menselijk leven.

*De Menswording was dus niets anders dan een Mij overleveren aan het schepsel. Bij de Menswording leverde Ik Me over aan Mijn geliefde Mama, bij Mijn geboorte kwam de heilige Jozef erbij die Ik de gave van Mijn leven schonk. En gezien Mijn werken eeuwig zijn en geen einde kennen, verliet deze Godheid - dit Woord dat uit de Hemel neerdaalde - de aarde niet meer, zodat Ik de gelegenheid had Mij bestendig aan alle schepselen te geven. Zolang Ik leefde gaf Ik Me op een ontsluitende manier. En dan, een paar uur voor Mijn dood, voltrok Ik **het grote wonder van Mezelf sacramenteel achter te laten opdat, al wie zouden willen, het grote geschenk van Mijn Leven konden ontvangen.** Ik lette niet op de belediging die ze Mij aandeden, noch op hun afwijzing van Mij niet te willen ontvangen. Ik zei bij Mijzelf: Ik heb Mij gegeven en zal Mij nooit meer terugtrekken. Laat ze Mij aandoen wat ze maar willen, Ik zal hun altijd toebehoren en tot hun beschikking staan."*

Deel 17 – 24.12.1924

*Huis van de Goddelijke Wil
Varendriesstraat 30
B 9031 Drongen*

AAN ALLEN EEN ZALIG KERSTFEEST IN GODS VERHEVEN WILLEN

**mag Hij toch (weer) de gelegenheid hebben het grote geschenk
van Zijn leven te geven aan wie het willen ontvangen...**